

POVESTEA VIEȚII DIN PENITENCIARE

Draga cititorule, am început așa această scrisoare deoarece, ea va fi transcrisă și transmisă către mai multe persoane sau instituții care ar trebui să știe cu adevărat ce se întâmplă în penitenciarele din România și care ar putea schimba ceva, nu neapărat în bine, ci în normal pentru aceste persoane, aceste suflete chinuite care se luptă zi de zi să supraviețuiască într-o altă lume decât cea pe care dumneavoastră o cunoașteți.

Numele meu este **Bogdan Bujor** și sunt condamnat la o pedeapsă de 15 ani de închisoare cu executare, pentru infracțiunea de instigare la omor, deși nimeni nu a fost rănit și mai ales nimeni nu și-a pierdut viața. După ce „mortul” a venit în instanță sau mai bine zis, a fost adus cu un mandat de aducere pentru că nu a vrut să se prezinte, eu împreună cu doi prieteni, alături de logodnica mea însărcinată pe atunci (între timp devenită fostă logodnică) și alături de verișorul meu care îmi era și administrator la două dintre afacerile pe care le aveam (el fiind absolvent la contabilitate), am fost condamnați după cum urmează: toți fiind fără nici un fel de antecedente penale: eu, 15 ani pentru instigare la omor calificat, ca și cum un omor ar fi avut loc și implicit viața unei persoane a fost luată, fapt neadevărat, verificabil oricând, „mortul” fiind și în prezent proprietarul mai multor cluburi din oraș (Reșița jud. Caraș-Severin), doi prieteni de-ai mei la câte 10 ani fiecare pentru tentativă la omor calificat deși, repet, nimic nu s-a întâmplat cu presupusa victimă, neavând nici măcar o zi de spitalizare sau îngrijire medicală, în acel moment neaflându-se nici măcar în același oraș ci în Anina, la aproximativ 40 km distanță.

Logodnica mea, pe atunci, a primit 3 ani cu suspendare și 8 ani de încercare pentru complicitate la omor, fără să fi murit cineva, iar verișorul meu a primit la fel, 3 ani cu suspendare și 8 ani de încarcerare pentru complicitate la omor calificat. Toate acestea, pentru că 2 băieți au fost găsiți într-o mașină aflată în staționare și la percheziția lor s-au găsit două arme: una letală, una neletală iar o a treia arma tot neletală, s-a găsit la mine într-un apartament din București, Povestea ar fi comică dacă n-ar fi tragică. În urma unor abuzuri grosolane am pierdut tot... Pe vremea aceea eram proprietarul a două firme de construcții și mai aveam ca și afaceri secundare o pensiune și un salon de înfrumusețare. Între timp toate „s-au dus”, inclusiv copilul cu care era însărcinată în 10 săptămâni fosta mea logodnică, ea suferind un șoc la intervenția mascaților în interiorul casei părintești.

V-am spus toate astea pentru că vreau să știți cu cine stați de vorbă și să știți că aveți un om care a pierdut o dată tot și în prezent nu mai are nimic de pierdut. Nu spun că

am fost un sfânt pentru că nu am fost dar nici nu am luat viața cuiva; nici nu am încercat măcar. În fine, ar fi multe de povestit dar nu este nici locul și nici momentul potrivit pentru așa ceva. Mi-am propus să îndrept greșelile pe care le-am făcut în trecut și să încerc să fac cât mai multe fapte bune, chiar dacă asta înseamnă pentru mine o viață de chin la pușcărie cu toate abuzurile posibile din partea sistemului (ANP-ului și Min. de Justiție).

Până în urmă cu câteva luni luni, nu am deranjat pe nimeni din ANP, deci pentru mine viața de la penitenciar era cât de cât suportabilă, să spunem că nu mi lipseau prea multe. Asta până când a început să facă dnul Hoandra de la Realitatea Tv, acele emisiuni unde dezvăluiau mizeriile din penitenciare dar mai ales de la vârful sistemului. Pentru că pe lângă condițiile de coșmar, adevăratele probleme sunt de fapt oamenii care conduc acest sistem, de la ministru justiției și până la ultimul director corupt.

În mod normal penitenciarele ar trebui să funcționeze după legea 254/2013, o lege specială pentru executarea pedepselor private de libertate. S-a vrut să fie o lege mult îmbunătățită față de vechea Lege 275/2006; s-a vrut să fie o lege europeană. Ei bine nu este, chiar dacă pe alocuri ar putea fi. Din păcate, acele persoane care ar trebui să o aplice refuză să facă acest lucru și nu încetează în a o încălca și a face în continuare abuzuri.

În cele ce urmează vă voi da și câteva exemple: potrivit legii toți cei care au un comportament adecvat, adică fără rapoarte de pedepsire pot beneficia de o permisie afară din penitenciar (excepție făcând doar cei din regimul de maximă siguranță). Pentru cei de la sistemul închis, legea permite o permisie de 24 de ore dar nu mai mult de 15 zile pe an, deci... teoretic în fiecare lună, o zi ai putea pleca acasă, eu fiind încadrat la acest regim închis. Ei bine de când sunt la penitenciarul Arad, eu nu am auzit pe nimeni să plece nici măcar o zi, deși suntem în jur de 800-1000 de deținuți.

Dosarul meu de penitenciar este impecabil, nu am nicio abatere, am evidențieri, am lucrat, am fost și îngrijitor aproape 2 ani, la persoane cu dizabilități pentru că așa mi s-a părut normal și omenesc, să ajut dacă pot. Am putut și am făcut-o fără să beneficiaz de vreă zi câștig, deși legea prevede expres acest lucru (7 zile castigate/lună pentru însoțitor)... nu contează, mă gândesc că am făcut voluntariat și e bine.

Tot după lege la regimul semi-deschis și deschis, permisiile de ieșire din penitenciar sunt de la 1 la 5 zile la semi-deschis, dar să nu depășească 25 de zile/an iar la deschis de la 1 la 10 zile dar nu mai mult de 30 de zile pe an. Niciunele din aceste drepturi nu sunt respectate decât dacă plătești mită, dacă te faci informatorul lor sau dacă ai avocați și te judeci, pentru fiecare drept în parte. Nu mai spun că la Arad și la Timișoara nu te lasă nici dacă ți-a murit o rudă de gradul 1; mamă, tata, frate sau soră. Deși legea îi obligă, singurul caz care a fost la Arad unde s-a permis unui deținut, a fost

cazul „studentei“ Bejan când i-a murit copilul sau l-a născut mort nu mai retin, atunci i-au permis, dar numai după intervenția presei și apariția cazului la tv.

A fost singurul caz; cunosc personal cel puțin 7-8 detinuti pe care nu i-au lăsat să își înmormânteze părinții, deși mai aveau foarte puțin de executat, unii care se aflau la a II-a, a III-a amânare de libertate condiționată. Vedeți dumneavoastră, asta înseamnă pură răutate, să nu-ți dea voie să-ți mai vezi pentru ultima dată mama, tatăl, soția sau în cel mai rău caz copilul, pentru că din păcate au fost și astfel de cazuri.

Ce fiară poți fii, să abuzezi în halul ăsta de funcția pe care o ai, să îți bați joc de oameni în felul ăsta?!? Vorbeam de drepturi încălcate: un alt drept este dreptul la vizită intimă, o dată la 3 luni, iar dacă strângi suficiente credite de la muncă sau diverse activități sau cursuri, mai poți beneficia de o vizită în plus ca și recompensă deci, 2 vizite la 3 luni. Bineînțeles și acest drept este doar pe hârtie. Eu mă chinui de cel puțin 8 luni de zile și nu reușesc. Nu îți interesează că distrug familii că, nenorocesc destine și aici nu mă refer la mine ci la alții care sunt căsătoriți poate, au copii și sunt părăsiți de soțiile lor. Pentru un milițean (nu le spun eu așa, așa își spun și între ei) nu e decât o cerere pe care o poate aproba în 30 de secunde dar pentru un om poate fi cursul vieții lui în jos și al copiilor săi; pentru că una e să te vezi cu soția o dată la 2-3 luni și alta e să te vizitezi cu ea o dată pe an, la fel cum e pentru un copil să crească într-o familie cu mama și tată și alta e să crească doar cu mama și eventual cu un tată vitreg doar pentru că „domnul” director a considerat că hoțu (așa le spun milițienii deținuților) trebuie să sufere! Asta e mentalitatea, din păcate auzită de mine din gura „domnului” Palade de la Arad. Exact astea au fost cuvintele: „Hoțu' nu merită nimic... hoțu' trebuie să sufere... Vreți amnistie și grațiere, dacă ar fi după mine a-ș băga kalașnikovul pe vizete și l-aș descărca până nu ar mai rămâne nici un hoț în picioare” (vizetă este o ușniță pe unde primim mâncare).

Astfel de oameni se găsesc în penitenciarele din România, Arad ca să fiu mai exact. O altă întâmplare cu acest Palade de la Penitenciarul Arad: venisem de la București, Rahova înapoi la Arad pentru că acolo îmi execut pedeapsa și ca să vă faceți o idee cât mai clară, voi detalia: de la București până la Arad cred că sunt aproximativ 650 km pe care noi îi parcurgem în aproximativ 22-24 de ore. Pentru că drumul e așa lung și condițiile inumane, este indicat să nu mănânci cu o zi înainte sau dacă o faci să fie foarte puțin. Eu duminică seara pe la ora 21-22 am mâncat ultima oară înainte de cursă, așteptând să fiu scos din cameră pe la ora 02:30 dimineața. După ce vine și te scoate la 2:30 din cameră cu mascații te duce alături de alți 30-40-50, depinde câți sunt, pot fi și 70-80 de detinuti în niște camere numite P.P.D. (punct primire deținuți). Acolo sunt înghesuiți în camere de aproximativ 20-30m² câte 25-30-40 de persoane fumători sau nefumători; pentru ei nu contează. Timp de 2,5-3 ore te țin în picioare într-un fum de îl tai cu cuțitul

și în frig sau caniculă depinde cum e vremea pe afară pentru că geamurile dacă există sunt deschise (nu se pot închide) și ca să fie siguri că nu există ventilație, peste două rânduri de gratii au mai montat și o plasă cu ochiuri de 1 cm maxim că nici nu te poți uita printre ele mai mult de 5-10 secunde ca te doare capul.

Au un efect foarte ciudat, oricum ele fiind și foarte murdare pline de praf, acele ochiuri de plasă sunt și mai mult acoperite. După ce stăm până pe la 05-05:30 ne scoate, ne dezbracă, ne controlează la pielea goală (ca Adam). Asta merge repede, după care ne scoate afară la poartă să așteptăm mașinile. De precizat că de la 2:30 de când am părăsit camera și până la 5-5:30 când se face perchețiția nu faci nimic altceva decât să stai în picioare în fum în toiu noapții. E pură idiotenie deoarece ne-ar fi putut lăsa să dormim până pe la 5 liniști, dar nu „hoțul trebuie să sufere”!

După ce ne scoate afară mai așteptăm mașinile aproximativ 20-30 de minute. Afară neacoperiti așa că, dacă s-a întâmplat să plouă și să fie decembrie 2° C-3° C nu are nimic stăm jumătate de oră; am pățit-o pe propria piele în ploaie torențială nu am mai avut nici un centimetru de piele uscată și bagajele au avut aceeași soartă cu hainele; poze, documente, tot ce am avut în ele erau ca scoase din râu, dar... nu are nimic, „hoțul trebuie să sufere”!

Revenim la cursa pe care vă povesteam. După ce ajung și mașinile la poartă, în funcție de câți oameni sunt ne bagă câte 25-30 pe 20 de locuri. În aproximativ 10-12m² cu niște geamuri mici 20/30 cm cu plasă de fier pe interior și cu un soi de lipici rămas de la folia ce le acoperea odata. Deci nu vezi mai nimic pentru că totul e neclar.

Asta bineînțeles dacă ești „norocos” și nimerești într-o astfel de mașină pentru că sunt și unele cu geam în tavan sau fără geam deloc, doar cu niște trape 6 la număr dar tot timpul 2 sau 4 sunt blocate și se ridică aproximativ 1cm și cam asta este tot aerul pe care îl avem „într-o mașină” ca o cutie de conserve la propriu, pentru că nu vedem în față pe unde merge sau să putem fi în vrun fel pregătiți în cazul unui accident. Nu sunt măsuri de siguranță, nu e nimic doar scaunele din plastic tare sau bănci din lemn, că mai sunt și astfel de mașini, care de fapt sunt casate și fără drept de circulație (informație aflată cu stupoare de un deținut după ce i-a dat în judecată și a dat numărul de înmatriculare al mașinii); nu s-a luat nici o măsură și în prezent mașina circulă (Roman diesel) .

Să revenim la cursă și la Palade de la Arad; repet acest nume ca să fie reținut la figurat și la propriu pentru mai târziu. După ce vin mașinile în poartă ne înghesuie în așa fel încât să încăpem toți și pornim la drum. Vă dați seama că prin această aglomerație se crează tensiuni, nu toți au loc să se așeze, unii mai și fumează, altora li se face rău și

vomită iar cei mai neinspirati (pentru că mănâncă) și/sau suprapoderali chiar fac lipsa pe ei. Orice s-ar întâmpla mașina nu oprește, ușa nu se deschide; nu contează, te bați, ți-e rău, faci pe tine, ai probleme cu inima, mori... nu contează „hoțul trebuie să sufere”!

Traseul în mare este București-Craiova-Timișoara-Arad, cu opriri și la alte pușcării ca să mai coboare sau să urce deținuți.

Ca și nod al mai multor curse ar fi Craiova. Acolo ajungem în jurul orei 11-11:30 și stăm până la 14-15 depinde de cheful lor. Cât timp stăm la Craiova 2-3 ore sau mai mult, ne scoate din „mașini”. După ce ne-au cărat ca pe o marfă oarecare, cartofi dacă vrei, ca nu mă pot gândi la altceva după felul în care suntem cărați ca și condiții și stil de șofat: frâne și accelerări violente... Nu vrei să știți ce e în mașinile alea și bineînțeles totul depinde de condițiile de afară ea fiind o cutie de tablă. La frig îngheți, la căldură te topești peste 50 °C; i-a arătat unui coleg la ceas (avea termometru)

Când ajungem la Craiova ne pune să stăm în niște țarcuri ca niște animale. Țarcuri exact ca la bunica la țară unde ții oile și vacile, doar că mult mai mic și cu o bancă de 3 persoane asta la 25-30 de oameni. Din nou motiv de ceartă pentru că după 2 ore de stat în picioare ultima oră parcă ai sta jos pe bancă pentru că pe jos nu se poate. Pe jos e doar pamânt și nefiind acoperit, e mult praf când e soare sau mult noroi când ploua și petrecem cele 2-3 ore în ploaie. Pe la orele 15-16 plecăm spre Timișoara, ne mai oprim la Severin 10 minute la Buziaș la minori 1 minut; nici nu coborâm din mașină, cât lasă minorii, apoi în jur de ora 21:30-22:30 ajungem la Timișoara, aici coborâm pentru 10 minute și plecăm spre Arad.

Deși de la Timișoara la Arad sunt aprox 50 de km și este autostradă facem mai bine de o ora astfel că pe la 23-23:30 ajungem la PNT Arad. Aici ne mai dezbracă o dată de tot (ca Adam) ne mai tine și aici în P.P.D.(Punct Primire Deținuți) 40 de minute-1 oră în niște camere de aproximativ 6 m² cel mult și cu o fereastră cu gratie dublă și plasă peste cu ochiuri și mai mici cam 5 mm ochiul. Nu ai ce să vezi pe ele că instantaneu te ia durerea de cap. Pe la ora 00:20-1:00 ajungem într-o cameră de tranzit de 18 paturi, dacă nu mă înșel și stăm până dimineață când după ce la ora 07:15 intră apelul peste noi, asta înseamnă 2-3 milițieni cu un ciocan mare pătrat din lemn cu coadă de aproximativ 1m-1,5 vin și ciocănesc toate gratiile.

Pe la 8:30-9:00 ne scoate la o comisie să ne repartizeze pe secții. Să nu uităm că suntem scoși deja de duminică noaptea la ora 02:30 din cameră, am luat masa la 21-22 seara, luni am fost toată ziua pe drum, luni noaptea pe la 00³⁰-01:00 am ajuns la Arad am dormit pe niște saltele infecte de 20 de ani donate de armată și ne-am acoperit cu o pătură de aceeași vârstă și proveniență de lână sau pâslă, nici nu știu din ce sunt făcute dar cert

e că nu ai cum să te acoperi cu ele că te înțeapă ca naiba și te mânâncă pielea 2 zile.

De când suntem scoși la comisie să ne repartizeze pe fiecare pe ce secție consideră ei că e necesar și e deja marți dimineață, ne duce din nou în P.P.D ne pune să ne desfacem fiecare bagajul care a stat la ei, noi nu avem voie să luăm nici mâncare nici lenjerie de pat nimic, când ajungem la Arad până a doua zi dimineață. Așa că după cursa extenuată de luni în acest caz în luna iulie cred, la 50°C în mașină (cuptor). E marți dimineață, eu sunt nemâncat de de duminică seară mă mai ține degeaba 2 ore în P.P.D. după care despachetează bagajele 2-3 genți, împachetează-le la loc și în jurul orei 12 ajung în fața acestei comisii în care „dnul” Palade este șef la care eu îl rog să mă ducă tot pe secția medicală (acolo eram însoțitor la un prieten care își pierduse un picior) în aceeași cameră în care stau de 1 an și jumătate, acolo aveam restul de haine și tot acolo mergeam și comisia fiind până atunci doar o formalitate deoarece era ordin de la medicul șef că de când intru sub acoperișul Pnt Arad, Leo (așa îl cheamă pe băiat) e responsabilitatea mea. Eu nu am știut, dar Leo era plecat să-și facă niște analize la spitalul penitenciar Dej. Dnul Palade a profitat și mi-a zis că nu vrea el să mă ducă pe secția aia și dacă vrea el joi mă trimite înapoi la Rahova, eu având instanță miercuri la curtea de apel Timișoara și la Rahova aveam abia peste o lună, deci nu aveam ce căuta la Rahova.

Am rămas surprins când i-am văzut atitudinea și l-am rugat să mă lase să merg la mine în camera cel puțin să îmi iau niște haine curate, ceva să manânc pentru că de duminică seara nu am mâncasem nimic și bineînțeles să-mi fac un duș pentru că venisem după un drum extrem de greu într-o căldură tropicală.

În mod normal, ar fi trebuit să primim dimineața la ora 06-06:30 câțva biscuiți și o cană de ceai, dar cum nu aveam bagajele la noi, oricum nu aveam în ce lua ceaiul și nu au venit nici cu biscuiții. La ora 12 ar fii fost prânzul dar bineînțeles că l-am ratat și pe asta pentru că eram la bagaje și comisie.

După toate astea îi spun: „Domnule” Palade dacă tot nu mai vreți dvs să mă lăsați acolo să stau, lăsați-mă vă rog să îmi fac un duș, să-mi iau iau un schimb de haine curate și să-mi iau ceva de mâncare să mă pot prezinta și eu cât de cât în fața judecătorului.

Se uita la mine și cu o „greață” în privire și în voce îmi spunea: „lasă că mânânci la 18⁰⁰ și nu trebuie neaparat să îți faci dus; mergi așa mâine (miercuri) și miercuri noapte 02:30 așa joi dimineața mai faci o tură la Rahova”. Mă uit la el cu calm și îi spun: „D-nule Palade, păi cum rămâne cu reeducarea, cu reintegrarea socială, cu toate lucrurile pozitive din cărți, credeți că e bine ce faceți?”, la care el: „ălea sunt doar în cărți, aici la pușcărie faci ce zic eu...”

Am plecat cu calm ca să nu-i dau motiv să-mi facă și raport că imediat face, doar

să i se pară că te-ai uitat urât în vrun fel, zice că ai o atitudine necuvincioasă și e cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Deci nu ai nici o șansă , un raport poate însemna 2 luni drepturi tăiate, vizită, pachet și cumpărături plus vizita intimă tăiată 6 luni doar pentru ca POATE.

M-a dus până la urmă pe secția a-IV-a într-o cameră singur, ce-a mai distrusă cameră , nici geamuri nu avea (noroc că era vara) m-am rugat de un supraveghetor să mă scoată la bai , sa fac un duș măcar cu apă rece (pe medicală era apă caldă în cameră) Pe celălalte secții e apă caldă de 3 ori pe săptămână la comun 10 min de persoană) și cum nu era apă caldă m-a scos să fac cu apă rece. Scriu deja de ceva timp și e ora 4 dimineața, mai continui și mâine că am sărit câteva detalii și mai sunt multe de povestit dar sunt prea obosit.

Am revenit la **POVESTEA VIETII DIN PENITENCIARE**, as putea să vă povestesc zile în șir fără să mă repet dar v-aș plictisi și nu vreau asta. Acum ca v-am povestit cum decurge o „cursă” (așa îi spunem noi) înțelegeți de ce se tem deținuții să facă plângeri și reclamații, asta fiind cea mai la îndemână metodă de tortură. Gândiți-vă că de la Arad te poate trimite la Rahova, la Iași, la Aiud, oriunde vor ei și cu cât faci mai multe astfel de curse cu atât slăbești și te îmbolnăvești mai rau. Pe lângă faptul că te slăbește cursa în sine în orice pușcărie nouă ajungi trebuie să aștepti după banii tăi. Legea spune că banii trebuie să ajungă în maxim 5 zile după ce ai ajuns în locul nou de detenție, dar bineînțeles că legea nu se respectă și să vă dau un exemplu: poate să te trimită de la Arad la Aiud, la Aiud stai o săptămână, două... bineînțeles că banii nu îți ajung. Pe când crezi că banii or să-ți ajungă, te trimit la Rahova. Din nou stai o săptămână-două până te trimit înapoi la Aiud, Aiudul înapoi la Rahova. Rahova te poate ține și ea la fel o săptămână, două și te trimit la Arad din nou și ciclul se poate repeta luni de zile.

Teoretic ai banii în cont dar practic nu îi vezi și nu te poți folosi de ei cu lunile nici măcar pentru un apel telefonic și ca să știe familia de tine te rogi de unu și de altul să sune pe cineva de la ei de acasă și acel cineva din libertate să îți sune familia ca să știe unde ești, cum ești, că mai trăiești...

Abuzurile sunt multe, inegalități la fel de multe și ocazional, dintre ei mai sunt arestați dar numărul e mult prea mic si nu reflectă realitatea nici pe departe. Pentru că a venit vorba de condamnare o să vă povestesc cum un director adjunct de la penitenciarul Arad a fost condamnat după ce împreună cu un subaltern o terioriza pe mama unui deținut.

Numele fostului director adjunct era Berezan spun a fost pentru că după câteva luni de închisoare la Timișoara (regim semi-deschis), a decedat. Nu știu sigur dar cred că suferea de o boala cronică și nu i-a "priit" detenția. S-a lovit din plin de nepăsarea

criminală din sistemul penitenciar, unde totul se rezolvă cu un tador sau o aspirină.

Indiferent că te doare capul, inima, ți-ai rupt piciorul, ești tăiat sau ai o depresie severă, tratamentul e același... mai schimbă cu paracetamol. Vă povesteam de dnul Berezan... În urmă cu un an-un an si jumătate, el împreună cu un subaltern s-au gândit să mai facă niște bani și cum să facă, așa cum se face la pușcării cerând șpagă cu presiuni si șantaj.

I-au cerut unui băiat 1000 de euro dacă vrea să-l angajeze la bucătărie (deservire). E un loc de muncă unde nu câștigi bani ci doar zile câștig 7 zile/lună și ca un avantaj în plus, poți mânca o mâncare mai bună, fiind acolo pe lângă alimente și bucătari. Schema era simplă, dnul Berezan îl bagă la muncă cerându-i mamei acestuia suma de 1000 de euro. Subteranul îi făcea raport cu scopul de a-l scoate de la bucătărie ca ulterior dnul Berezan să primească din nou suma de bani si deținutul de sa-și reia activitatea în bucătărie. Subalternul iarăși îi căuta nod în papură, din nou îl scotea de la muncă cu raport și tot așa până când mama acestuia nu a mai putut pentru că deveniseră agresivi, cereau tot mai mulți bani dacă nu vrea ca fiul ei să o pățească. Nemairezistând femeia s-a dus la DNA și s-a lăsat cu arestări și ulterior cu înmormântăr... să-i fie țărâna ușoară.

Vă spuneam mai devreme că un an și jumătate am fost însoțitor la o persoană cu dizabilități (Ciordaș Leontin), Leo cum îi zic prietenii. Leo a fost un om normal ca oricare altul, a intrat în pușcărie perfect sănătos, pe picioarele lui și cu o dantură perfectă fără nicio carie. Leo vine dintr-o familie el fiind un om cu educație , atunci când a fost arestat fiind patronul unei firme de publicitate el fiind specializat în grafică și web design. Una peste alta atunci când a fost închis în urmă cu 10 ani nu s-a gândit nici o clipă că v-a ieși mutilat pe viață. O să vă povestesc pe scurt dar totuși să nu sar peste detaliile mai importante. Acum vreo 2 ani și ceva, înainte să se monteze camere de luat vederi pe holurile din penitenciarul Arad, doi supraveghetori l-au bătut pe Leo pentru că a cerut să vorbească cu un superior în rezolvarea unei probleme. L-au bătut în așa fel încât pe lângă celălalte vânătăi, i-au distrus degetul 2 de la piciorul drept, nu că ar fi facut-o intenționat dar după ce l-au bătut și l-au călcat în picioare cu boncancii, ăsta a fost rezultatul. Bineînțeles că nu l-a dus nimeni la cabinetul medical sau la medicul legist; Leo a început să fumeze și mai mult intrând într-o depresie gravă. Nu știu exact să vă zic în termeni medicali dar cert e că a trebuit să-i taie degetul pentru că se gangrenase. După ce i-au tăiat degetul 2 de la piciorul drept nu au făcut nimic pentru a nu se infecta așa că după câteva luni de nepăsare totală problema s-a agravat și a trebuit să îi taie si jumătate din laba piciorului.

La vremea aia Leo își împlinise fracția și a intrat în comisia de liberare condiționată; când s-a prezentat în fața comisiei de liberare situația era atât de gravă încât

Leo a fost dus la semi-deschis după un pumn de sedative. Nu putea să vorbească, nu putea să se apere, putea doar să zacă într-un cărucior cu roțile împins de un necunoscut.

Comisia în loc să facă ce se așteaptă toată lumea și anume să-l elibereze după ce l-au nenorocit, să meargă să se trateze afară într-un spital bun, ce credeți că au făcut cei din comisie? Va spun: i-au dat un an de amânare, adică maximum de amânare pe care îl poate primi un deținut dintr-o bucată. Atât era de „drogat“ cu medicamente, încât nici nu a făcut contestație. De regulă faci contestație și dacă iei o lună nu un an.

După toate astea Leo nu a mai vrut să trăiască, eu l-am găsit într-o cameră de izolare singur și într-un refuz de hrană care dura de circa 3 săptămâni. Deși specialistul de la un spital civil la o consultație, a recomandat intervenție chirurgicală de revascularizare, cei de la penitenciar au hotărât să-i mai taie încă o dată piciorul, de data asta de sus din coapsă, de deasupra genunchiului.

Am reușit într-un final să-l conving să lupte pentru viața lui și i-am promis că dacă iese din refuzul de hrană voi avea eu grijă de el cât timp v-a mai sta la penitenciar. Am început munca de lămurire să mănânce, să se întărească puțin ca să poată face operația. Ca să scurtez povestea a fost la penitenciarul spital Răhova unde i-au făcut a a III-a amputație.

După vreo câteva săptămâni Leo s-a întors cu un ciot în loc de picior. Am început un program de recuperare cu el care a dat roade. În urma celor întâmplate Leo pierduse în jur de 35 de kg și era sleit de puteri. Nu mai putea face nici lucruri simple ca mersul la baie sau să mănânce. Pentru toate avea nevoie de ajutor dar cu voință și cu răbdare l-am adus pe drumul cel bun.

După ce Leo și-a revenit și era din nou lucid la minte, a început să-și ceară niște drepturi și anume montarea unor rampe și/sau mini-rampe să se poată deplasa la magazin, vizită, curtea de aer, etc. Bineînțeles că acestea ar fii trebuit să existe pentru că legea este clară în această privință, orice instituție a statului trebuie să aibă.

Cei din conducerea penitenciarului Arad, au început să-l intimideze și să-l amenințe dar de data asta nu mai puteau să-l bată pentru că eu eram tot timpul cu el și mai erau și camere de supravegheat peste tot, așa că i-au montat niște rampe în batjocură pe care nu ai cum să le utilizezi nici dacă ești sănătos și în putere. Leo le-a spus că în lege e specificat gradul de înclinație maxim și ei îl depășiseră de 2-3 ori și că e imposibil de utilizat ce au numit ei rampe.

Între timp a trecut anul de amânare și a venit din nou comisia de eliberare. Dosarul lui Leo era fără greșală de la ultima amânare și până la momentul respectiv din punct de vedere moral și legal. În timpul amânării a fost la toate activitățile și cursurile posibile pentru reeducare, deși starea de sănătate îl încerca din nou, boala amenințându-i

și celălalt picior (circulația sanguină periferică îi era deficitară), iar cei de la Arad știau despre acest lucru, pentru că la cabinetul medical îi vedeau starea (la cum îl vedeau) când îl duceau să-și ia pastilele.

La comisia de eliberare toată lumea îl asigura că pleacă acasă (prieteni, apropiați, educatori, etc.), că ar fi imposibil să-i mai dea încă o amânare... Am fost personal cu el în sala de comisie pentru că eu l-am dus cu căruciorul și am rămas cu el. Dacă celorlalți deținuți li se puneau întrebări, li se studia dosarul și stăteau în fața comisiei câte 10-15 minute, pe Leo l-au ținut 30 de secunde, nu l-au întrebat dacă are loc de stat (de locuit), loc de muncă, ce planuri are etc., nici nu i-au deschis dosarul.

Se uitau la el doar cu coada ochiului ca niște lași care nu vor să te privească în ochi, pentru că știi ce au de făcut și ce urmează să facă din nou. Leo a mai primit încă 10 luni de amânare, motivele fiind doar de ei știute. De data asta a făcut contestație și instanța l-a lăsat la 5 luni. În prezent eu sunt la Rahova și Leo cred că s-a eliberat deja, când am fost eu pus pe cursă, abuziv bineînțeles, el mai avea încă 3 săptămâni până la comisie.

Cam despre asta e vorba în închisorile din România și condițiile sunt mizerabile dar nici nu se compară cu mentalitatea, caracterul celor din sistemul ăsta comunist.

Pe hârtie avem drepturi, avem chiar și un judecător care, chipurile ar trebui să fie imparțial, să fie corect dar realitatea e alta, realitatea e că dacă le faci plângeri celor din sistem sau reclami drepturi încălcate riști să se întoarcă totul împotriva ta și oricum de la judecătorul de supraveghere a privării de libertate (fostul judecător delegat) vei primi respins pe bandă rulantă. Din momentul în care îi vei trece pragul, îi vei vedea disprețul în privire și în gesturi și mai ales în lipsa de răbdare atunci când trebuie să-ți asculte problema și nu vă gândiți că e atât de ocupat de nu mai poate omul să asculte, că la el se iese o dată sau de două ori pe săptămână, depinde de penitenciar, iar atunci ies între 2 și 15 nu mai mulți că nu prea sunt „revoluționari“. Oricum, acum mai mult ca înainte, că au fost făcute emisiuni tv, au mai venit comisii, a mai fost avocatul poporului, etc.

Condițiile ușor, ușor se îmbunătățesc dar mentalitatea și oamenii din păcate nu. Cam asta ar fi o mică parte pe care am pus-o în pagină, în această scrisoare. Ar mai fi multe de zis mai ales despre cum s-au purtat cei din ANP în timpul revoltelor, cum la Arad au murit 2 oameni, cum dnul Dobrescu, director adjunct (pază și regim) a dat ordin mascaților să calce în picioare deținuții, iar pe 2 care erau de la Iași veniți la Arad cu afaceri juridice i-au bătut fără încetare o jumătate de oră până aceștia au decedat.

Noaptea când s-a lăsat întunericul i-au luat în pături și i-au cărat ca pe niște animale ca să nu îi vadă ceilalți deținuți, să înceapă revolta din nou. Nu mai spunem de cei 4 morți de la Iași, nu mai spunem că cel care e cel mai mare torționar al zilelor noastre

(dnul Vulpe) a ajuns șeful ANP-ului, după ce la el în închisoare au fost cele mai mari probleme cu morți, răniți, proteste, abuzuri și condiții rupte din secolul trecut.

Nu mai avem pretenții când șeful lor, ministerul justiției minte public; ce pretenții să mai avem?!? La un post de televiziune, dna Prună a fost întrebată cum de l-a ales pe dnul Vulpe și singurul motiv pe care l-a găsit a fost acele că la Iași dnul Vulpe a implementat un program „ Extraordinar, o zi cu tata!”, dar ce nu știa dnul Vulpe, sau s-a făcut că nu știe e că acel program e susținut și făcut la inițiativa unor ONG-uri și se desfășoară în toate închisorile sau cel puțin în aproape toate. În cele în care eu am fost aveau toate acest program: Timișoara, Arad, Rahova, etc.

Deocamdată dnul Vulpe este directorul general al ANP-ului, să sperăm că din intermediar nu se v-a transforma în permanent. Dacă vor continua pe aceeași filieră cu acești oameni, detinutii vor continua să moară în închisori și nu doar din cauza violențelor, a bolilor de cele mai multe ori dobândite în închisoare pe bază de stres și vor continua acele decese care nu de puține ori, sunt din păcate sinucideri în urma terorii administrate zi după zi, după zi.

În 15 decembrie 2016 am ajuns la penitenciarul Rahova pe secția a III-a la camera 41. Înainte cu o zi fusese chiar în aceea cameră o tentativă de sinucidere prin spânzurare. Din fericire soarta a făcut ca unul din ceilalți 7 colegi să se trezească și să meargă la baie. Acela a revenit țipând în cameră și în felul acesta i-a trezit pe toți. Din nou a avut noroc pentru că unul din cei din cameră a știut să-i facă manevre de resuscitare, astfel că am înțeles că au reușit să-l readucă la viață. Cei de la SPR (Spital Penitenciar Rahova) i-au spus celui care l-a resuscitat că ar fi murit cu siguranță dacă nu ar fi primit acest masaj cardiac și respirație gură la gură, întrucât omul când a fost dat jos din laț de către colegi, era vânăt și nu mai avea puls deloc. Înainte de aceasta cu două zile, tot la Rahova un altul s-a spânzurat pe secția a III-a la camera 36 și din păcate, acesta a și reușit. Tot anul acesta la Slobozia, 2 tineri (18 respectiv 21 ani) s-au spânzurat amândoi în aceeași cameră și din păcate au murit.

Un alt băiat, pe acesta l-am cunoscut personal, deși era puțin cleptoman avea un suflet extraordinar, s-ar fii lăsat pe el ca să te ajute, s-a eliberat acum vreo câteva luni, în vară și acum vreo 2 luni a furat o mașină. Era o faptă ușoară cu posibilitate de mediere și împăcarea părților și cu toate astea, atât de îngrozit a fost gândul că v-a veni din nou la închisoare încât pe arestul de la Drobeta Turnu Severin s-a spânzurat și a murit ca un câine după gratii, băiat la 34-35 de ani cu copil mic acasă. Astea sunt doar câteva cazuri în câteva luni de zile pe care le știu eu... Gandiți-vă că astea s-au întâlnit în 2-3 penitenciare, dar să nu uităm că în țară sunt 44 de penitenciare unde sunt închiși nu doar bărbați ci și femei care sunt tratate la fel și tineri (18-21 ani) și minori.

La Craiova unde sunt închiși tinerii, dorm câte 2-3 în pat și de câțva ani de zile nu se scapă de scabie (râie). Orice tânăr care trece pe acolo chiar și numai în tranzit pentru câteva zile pleacă de acolo cu scabie, cu escoriații la nivelul pielii.

De spus ar mai fi multe, as putea dezvolta despre camerele de tranzit de la Aiud, sau cum mai sunt cunoscute: „camerele morții“, unde într-o suprafață de 1,80 m lățime pe 4 m lungime ai 3 paturi, o toaletă, câțva șobolani care te vizitează noaptea pe sub pat puțină mâncare (grâu roz) pentru animale de companie... as putea vorbi de faptul că la pușcărie dinții cu probleme nu se tratează, se scot, etc.

La dentist, teoretic se fac de toate, practic se fac doar extracții. Aș putea să vă spun și de faptul că și dacă vrei să-ți faci o lucrare dentară în oraș pe banii tăi, nu te lasă. Trebe să te judeci cu ei până în pânzele albe, deși legea 254 permite asta fără nicio problemă. Cum am mai spus, până nu se schimbă oamenii, mare lucru nu se va schimba și oamenii vor continua să moară din cauza stresului, presiunii psihice și a amănărilor repetate.

Eram anul trecut în tranzit câteva ore la Timișoara și vorbeam cu un supraveghetor despre supra-aglomerația din pușcărie și omul spunea: „La Timișoara sunt 1000 sau 1100 de deținuți din care 520 sunt în amânare” și a râs. „Tu crezi că vrea cineva să golească pușcăriile?” și a plecat râzând cu subînțeleles. Soluții sunt, dar nu e voință la fel cum nu e voință nici pentru îndreptarea și reglarea prețurilor de la magazinul penitenciarului. Spun magazin pentru că în fiecare penitenciar există doar un magazin și dacă sunt două (au același patron, nu există concurență și deși am văzut la televizor că se pune adaos comercial de 300%, eu vă spun că în anumite închisori (Rahova) se practică și adaosuri de până la 700 % la unele alimente. Deși s-au făcut plângeri peste plângeri și legea 254/2013 reglementează clar problema magazinelor (să nu se depășească media prețurilor marketurilor din jur), aceasta bineînțeleles nu este respectată, iar magazinele din penitenciare funcționează fără probleme sau contoale reale.

Problemele sunt peste tot, putem vorbi puțin și de mâncarea din penitenciare, bineînțeleles mâncare e mult spus. Lături e mai dur, dar mai aproape de adevăr deoarece la închisoare există doar câteva feluri de mâncare, care sunt gătite și servite de acum 30 de ani: meniul ar fi următorul: fasole, orez, varză și cartofi. Pe lângă acest meniu mai este și mâncarea de sezon, vara dovlecei la prânz și seara în fiecare zi timp de 2-3 luni și toamna vinete peste vinete cu vinete. Când spun dovlecei nu mă refer la acei dovlecei pane pe care îi mănânci cu drag, ci mă refer la niște dovlecei porcești de multe ori necurățați bine (cu coajă) și cu semințe în interior, la locul lor fără să se deranjeze să le îndepărteze. Așa ceva le dădea bunica mea porcilor să mănânce și nu glumesc; singura diferență fiind mărimea în care sunt serviți spre consum, aceștia fiind tăiați cumva în cubulețe sau felii

7-10 cm, iar vinetele un soi de fiertură porcească îngrozitoare cu același gust. Vă spuneam mai devreme de fasole, orez, varză și cartofi... Nu vă gândiți la o mâncare normală ci la niște zoaie cu oase, deoarece carnea niciodată nu ajunge în farfuria deținuților, doar în bucăți infime prinsă de pe tot felul de oase.

Deși nu sunt vegetarian, de aproape 3 ani de zile m-am trecut la acest regim alimentar și asta nu pentru că nu îmi place carnea ci pur și simplu din cauza oaselor mari, mici și de toate formele și mărimile posibile din cauza cărora îți spargi la propriu dinții și acum știm cu toții ce se întâmplă când ajungem la dentistul de la închisoare; o măsea sănătoasă, cu mici probleme care în mod normal s-ar trata și s-ar salva, va fi extrasă fără milă și de multe ori fără anestezie.

La închisoare cu mici excepții doctorii, stomatologii sunt măcelari care nu au nici cea mai vagă idee despre jurământul lui Hipocrate. Știu că în România în general sunt probleme dar să fii în România la închisoare ești bătut de Dumnezeu, e ca și cum ai juca la o ruletă rusească cu 2 gloanțe.

Orice problemă cât de mică are un potențial fatal crescut... Să vorbim puțin de costurile unui om din închisoare și în ce măsură îl poate susține familia cu venit mic sau mediu, așa cum sunt majoritatea celor de aici. Dacă nu mă înșel legea de executare 254/2013 prevede că săptămânal ai voie să cheltuiești $\frac{3}{4}$ din salariu minim pe economie, asta s-ar traduce în cifre, cam aproximativ 900 de lei săptămânal, aproximativ 3600 de lei. Unde mai adăugăm și costul telefonului pentru că, dacă nu vrei să te izolezi de tot fata de societate, trebuie să menții legătura cu soția, parinții, copiii, neamurile, prietenii, în general cu oamenii de afară.

Aici ne este permis să vorbim 60 de minute/z, pot părea multe dar credeți-mă că atunci când ești aici, cele 60 de minute trec aproape fără să îți dai seama. Dacă în mod normal afară pentru 60 de minute pe mobil ai cheltui 4-5 euro reprezentând costul unui abonament cu minute naționale, la noi, deși în lege este specificat: telefon public pe care am vorbi și noi mult mai avantajos, în realitate nici vorbă de așa ceva. Sunt două firme private Paytel și Bvfon România care au niște tarife speciale pentru deținuți: 60 de bani/minut mobil în România, 20 de bani/minut pentru telefon fix în România, iar pentru cei din afara țării costurile cresc și mai mult, întruncât marea majoritate vorbesc pe mobil costul doar pentru telefon în fiecare lună se ridică la aproximativ 1050 de ron, cu posibilitatea să crească dacă vorbim și în afara țării, și de regulă vorbim (atunci când avem bani bineînțeles).

Să recapitulăm: pentru a trăi decent în închisoare, ca să îți cumperi mâncare și produse de igienă la supra preț, ai nevoie lunar de 3600 lei pentru cumpărături și încă 1100 lei pentru telefon, în total aproximativ 4700 de lei/lună. Câte familii credeți că își

permit acest lux, câți din zecile de mii care sunt închiși...?!? Vă spun eu, poate 1-2 % iar restul sunt nevoiți să mănânce „mâncarea“ lor plină cu făină, care consumată constant 1 sau 2 ani îți garantează o afecțiune la stomac (gastrită, ulcer) de care greu mai scapi, dacă mai scapi. Poți mânca liniștit oase cu puțină carne, care îți vor face dantura praf sau poți folosi produsele lor de igienă: o pastă de ras, un săpun, o hârtie igienică de 3 metri lungime și un aparat de ras de unică folosință, toate de cea mai proastă calitate, câte o bucată pentru o lună întreagă.

Din păcate asta e realitatea și în 9 din 10 cazuri, dacă un om va mai avea 10 lei în cont, va alege să vorbească cu familia, decât să-și cumpere de mâncare. Aproape tot timpul va alege aceasă hrană sufletească, spirituală spuneți-i cum vreți. Hrana fizică e trecută pe plan secund chiar dacă asta înseamnă ocazional să mai consume accidental și câte un vierme sau câte o rămă din ghium. Ghiumul este jargonul pentru mâncarea primită de la pușcărie, pentru că este servită de niște ghiumuri (vase de aluminiu sau inox).

Am vorbit de lucruri rele care se întâmplă în penitenciarele din România dar nu ar fi corect... Pe lângă oamenii de 2 bani, acești demoni din acest infern să ni-i amintim și pe cei câțiva care contează (cei buni, cu suflet) La oameni extraordinari as putea să-i enumerez pe următorii: dnul Zurbău, educatorul de la Arad pe secția 1A și 2A, un om care își dă tot interesul, dna Medic șef de la Arad dr. Gligor Ancuța (este noul doctor, nu cel care l-a nenorocit pe Leo, acela era bețivul de dr Ungureanu). Această dna doctor este ceva incredibil, are o căldură în voce și o răbdare extraordinară, este ca o mamă pentru deținuți. Deși nu reușește să rezolve tot timpul o problemă se vede că își dă tot interesul. Dna Diana, fosta șefă de pe secția medicală 2A de la Arad, la fel ca și dna Gligor era ca o mamă pentru noi. Spun era pentru că a suferit un accident și în prezent nu mai este pe secție nemaiaivând voie la munca care implică stres. Tot de la Arad domnul Tira, din nou un om bun. Sa nu îi uit si pe dnul Marius, supraveghetor pe secția medicală alături de dnul Florin tot supraveghetor pe aceeași secție. Aceștia sunt cei mai buni si cele mai minunate persoane, iar cei răi sau cei care au mentalitatea „hoțul trebuie să sufere“, sunt restul dar îi voi enumera doar pe cei rai dintre cei rai: dnul director adjunct pe ordine și pază, Dobrescu Elvis, un demon cu chip de om pus de curând în funcție venit de sub tutela dnului Bălă de la Timișoara (fost director ANP, penitenciarul Timișoara) și actualmente cercetat de DNA pentru corupție, în prezent pensionat peste noapte.

Acest Elvis Dobrescu a venit de la Timișoara unde era un simplu șef de secție și brusc peste noapte a devenit director adjunct. L-am cunoscut pe dnul Dobrescu Elvis și la Timișoara întruncât un an am fost la Timișoara pe arest preventiv, dnul Elvis era un alt om dar se pare ca e adevărat ca puterea schimbă oamenii, puterea corupe sau cum spune o vorbă din popor „da-i prostului putere ca să vezi cine e“.

Ar mai fii dnul Sava, directorul general pus în funcție de 3-4 luni care de fapt este marioneta dnui Palade, dnul cu „Hoțu trebuie să sufere“. Dacă mergi in audiență la dnul Sava nu va fi niciodata singur ci cu dnul Palade și nu va apuca să-ți răspundă la nici măcar la o întrebare pentru că Palade o va face în locul lui. De spus ar fi mai multe dar din păcate se pare că ramânem doar cu spusul pentru că faptele întârzie să apară.

Sper că această scrisoare să provoace un ecou suficient de puternic pentru a a duce la o schimbare cât de mică. Vă spuneam că există și oameni buni în sistem și i-am omis pe câțva și nu este corect; de la penitenciarul Rahova dna Gica de la clubul central, dna psiholog de pe secția a III-a careia nu i-am reținut numele, dnul Dorel educatorul de pe secția a III-a și dnul Preda seful de pe secția a III-a. În afară de cei enumerați ca buni nu prea am văzut si altii. Oamenii la Rahova sunt doar niște bestii care n-au pic de empatie pentru semenii lor.

Tot la torționari îi putem trece și pe dnul Olteanul de la penitenciarul Timișoara, pe dnul Ganea de la Timișoara care îți face raport de incident dacă vede vreo barbă, nerasa de 2 zile sau o mustață, sau Doamne ferește, părul mai mare de 2-3 cm. Nu contează că porți de ani de zile părul mai mare dar aranjat, sau barba mai mare dar aranjată; NU, nu contează deoarece dnul Ganea dorește să ne barbierim de cel puțin 3-4 ori pe săptămână în condițiile în care ne oferă un singur bic de unică folosință pentru o lună întreagă.

Eu pot spune că sunt bine; am o oarecare susținere de afară, dar ce facem cu cei mulți, cei pe care nu îi caută nimeni?!? Bineînțeles nimic din toate aste nu s-ar întâmpla fără știrea directorului de la Timișoara cel care a condus alături de dnul Bălă în ultimii 20 de ani.

Până acum am vorbit doar de probleme dar haideți să vorbim pe câteva rânduri și de cum am putea rezolva aceste probleme, de exemplu cursele îngrozitoare pe care v-am povestit deja ar putea fi înlocuite de o simplă videoconferință. De ce să plimbi sute de deținuți prin toată țara pentru diverse instanțe, contestații zi de zi pe banii statului când ai putea pur și simplu să-i audiezi prin video-conferință? Aparatura exista, este instalată în toate instanțele din țară. De asemenea există suportul tehnic deci, de ce nu se face?

Fiecare penitenciar din țară are o astfel de cameră, echipată cu tot ce trebuie din ianuarie 2016. Ele sunt folosite extrem de rar deoarece procedura implică o cerere către instanța respectivă și către penitenciar pentru a fi audiat prin această metodă și de regulă timpul de răspuns la o cerere este de 30 de zile, iar tu afli de instanță cu 20-25 de zile înainte. Deci faci cererea dar nu mai primești răspuns decât mult prea târziu, când ești deja transportat pe cursă departe de familie, de toți ai tăi.

Asta ar fi o soluție; ar mai fi câteva dar asta ar însemna să nu mai termin această

scrisoare. Referitor la problema „mâncării”, a lăturilor din nou ar fi o rezolvare foarte rapidă și bună. Pentru deținuți ar putea angaja o firmă de catering, așa cum au făcut de la arestul Reșița și toată lumea e mulțumită; restaurantul ca are un contract stabil, deținuții că primesc mâncare decentă, proaspătă și variată, iar penitenciarele nu mai pierd procese la CEDO.

În fine, în funcție de ce va stârni sau nu va stârni această scrisoare, acest manifest, o sa continui dezvăluirile. O sa mă puteți contacta pe adresa de e-mail de pe care ati primit acest „mesaj” sau veți putea să-mi scrieți o scrisoare cu un număr de contact, iar eu vă voi contacta telefonic.

Pot intra și în direct la televizor, să ofer un interviu celor interesați și mai ales celor curajoși, celor care vor să ajute această cauză. Dacă puteți să faceți auzită povestea asta, faceți-o nu pentru mine, nu pentru un singur om ci pentru zeciile de mii care nu au puterea și curajul să spună nimic, pentru cei care mor în fiecare zi, pentru cei care renunță la tot, la familie, la prieteni, cei care nu mai suporta calvarul ăsta și văd în moarte o eliberare. Nu este cazul meu dar din păcate am văzut și am auzit prea mulți oameni pentru care durerea abandonului (pentru că așa te simți: abandonat, al nimănui, când ești trimis de colo, colo la sute de km, sa nu îți poți vedea familia cu lunile, chiar cu anii), este prea mult. V-am spus de prietenul meu care s-a spânzurat la Dr Tr Severin și gândiți-vă ce a îndurat omul ăsta la închisoare dacă a ales moartea în locul unei pedepse de 2-3 ani; AICI, în iadul ăsta unde demonii conduc și se hrănesc cu suferința provocată altora. Atât deocamdata, eu merg înainte cu sau fara voi deși aş prefera CU VOI.

Dacă îmi trimiteți un număr de contact, asigurați-vă că nu este al vreunei organizații celebre sau al vreunui avocat cunoscut pentru că aceste numere sunt interzise în penitenciare și este foarte greu, în unele cazuri imposibil pentru că le blochează ei automat. Mi s-a întâmplat cu dna avocat Maria Vasi și de câte ori am sunat-o îmi intra din start ocupat și mi se pare că se și închidea automat telefonul. Mi s-a părut ciudat și nu am știut ce să cred, dar după ce am vorbit cu un supraveghetor, mi-a spus neoficial bineînțeles, că „de aici (Rahova) nu o să poți suna niciodata pentru că e pe lista neagră” și singura șansă e să rogi pe cineva de afară să-ți facă o conferință sau să sune pentru tine.

Ideea e că dacă îmi trimiteți un număr de telefon să nu fie unul cunoscut de toți, unul privat sau și mai bine nou ar fi ideal, oricum ar fi eu vă sun și indiferent de consecințe nu-mi va fi teamă să-mi dezvălui identitatea și să pun punctul pe I, de data asta cu nume si fapte concrete. Dacă sunteți hotărâți eu sunt pregătit, vă stau la dispoziție cu tot ce știu.

Aici voi încheia cu speranța că există speranță și că luminița de la capătul tunelului nu e un marfar gata să ne strivească.

Vă salut și aștept vești cât mai curând,
Bujor Bogdan